

PAST

NA KNIHOMOLKU

Emma Hart

FRAGMENT

Past na knihomolku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Emma Hart

Past na knihomolku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAST
NA KNIHOMOLKU

Emma Hart

FRAGMENT

Copyright © Emma Hart, 2021
Translation © Zuzana Bičíková, 2023
Cover images © anetta; Kinga; Elena Barenbaum / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6186-3
ISBN e-knihy 978-80-253-6196-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6197-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6198-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Kapitola první

Holley

PRAVIDLO ČÍSLO JEDNA: KDYŽ UŽ NEMŮŽEŠ
PŘEDSTÍRAT, PŘIDEJ!

„S tím ať jdou do prdele!“ Mrskla jsem knihu na opačnou stranu pohovky. Stránky se zavířily ve vzduchu, pak se knížka odrazila od opěradla a jako hromádka neštěstí skončila na podlaze.

Bylo mi to fuk.

Ať si tam klidně zůstane.

Tohle byl jednoznačně ten nejotravnější a nejmíň uspokojující milostný román, jaký jsem za dlouhou dobu četla. A stejně jsem se od něj nedokázala odtrhnout.

Jsem masochistka.

Na druhou stranu, většina čtenářů milostných románů, které jsem znala, je *úplně stejná*.

Propalovala jsem knihu vyčítavým pohledem. Ležela u mě na podlaze v obývacím pokoji a její roztomilá ilustrovaná obálka můj pohled výmluvně opětovala. Na té knize nebylo nic roztomilého. Nic roztomilého na milostném trojúhelníku, na citovém napětí ani na potenciálním těhotenství s chlapem, kterého si asi nechtěla vybrat!

Ne že bych jí měla za zlé, že nešla do Alexe. Přece jen to byl baseballista. Já bych si ho taky nevybrala.

Baseballisti si můžou nasrat.

Nehodlala jsem tu knihu zvednout. Ani náhodou. V žádném případě ji neseberu a nepustím se znovu do čtení, protože jinak bych se akorát naštvála a nemohla usnout.

Zvedla bych ji, abych narovнала stránky a zastrčila záložku, protože, no však to znáte. Ta knížka za to nemůže. Takové zacházení si nezaslouží. Zatraceně.

Tohle bylo jedno z prokletí každého knihomola: vypěstuje si neúměrně silné city k neživým předmětům. A vymyšleným postavám.

Ach jo, to bylo úplně nejhorší. Nejspíš bych se nedopočítala případů, kdy jsem se zamilovala do fiktivního kluka, pak se druhý den probudila a řekla si: „Aha, ne, jsem pořád sama.“

Sama, s pěti kily nadváhy a neutuchající chutí na tacos. Fajn.

Sedmi kily.

No a co? Každý lže o svojí váze. A silně pochybuju, že někdo váží tolik, kolik se píše v jeho řidičáku.

Nebo měří, jako v případě Saylor.

S povzdechnutím jsem zvedla knihu ze země. Vážně si musím vybírat četbu pečlivěji. Buď to, nebo musím přestat dovolovat Say, aby mi doporučovala knihy, a nechat to na Kinsley. Kinsley by mě nikdy nepodrazila jako Saylor. Ani jedna milostné trojúhelníky dvakrát nemusíme, ale čas od času se člověk prostě potřebuje... člověk potřebuje trochu toho citového vzrušení.

Jako by být single holka na maloměstě nebylo už tak dost vyčerpávající. Obzvláště když mě všichni staříci v okolí bombardují otázkami, kdy budu mít svatbu.

Jestli se mě ještě jeden člověk zeptá, zeptám se ho, kdy bude mít pohřeb.

Narovnala jsem stránky, vsunula do knihy duhovou akvarelovou záložku s nápisem „knihomol“, vyvedeným stříbrným metalickým fontem, a pak jsem ji položila na stolek.

Pro dnešek jsem té knihy měla už plné zuby. Potřebovala jsem nějakou pěknou milou detektivku nebo nějaké lehčí čtivo než to, po kterém poslední dobou sahám. Něco na pročištění chuťových buněk, jak se říká.

Třeba zmrzlinu.

Mňam, zmrzlina.

A pak se divím, proč těch sedm kilo nedokážu shodit...

Pokrčila jsem rameny a zamířila rovnou do kuchyně. Věděla jsem, že mám zmrzlinu v mrazáku, a vůbec, copak se jde na nějakém tom kilu navíc na zadku?

Nabrala jsem si čokoládovou zmrzlinu do misky a odnesla ji zpátky do obýváku, kde jsem svůj líný zadek plácla na pohovku a pustila si první sérii *Hry o trůny*. Viděla jsem ji už snad tisíckrát, a i když se seriál nemůže vyrovnat knihám – ostatně o kterých adaptacích se dá říct opak? –, člověk někdy prostě potřebuje něco oddechového ke sledování.

Zvlášť když má pocit, že se jeho život hroutí jako domeček z karet.

Ne, nedívejte se na mě takhle. Mám právo být dramatická.

Nic v mém životě nešlo tak, jak jsem si naplánovala.

Jenže to jsem byla celá já. Velká plánovačka. Všechno jsem měla předem promyšlené. Ačkoli knihkupectví U Knihomolky, které jsem koupila se svými nejlepšími kamarádkami Kinsley a Saylor, mi tak trochu nabouralo první pětiletku třetí dekády mého života, musela jsem uznat, že jsem vůbec nelitovala. Naopak jsem za něj byla ráda, protože mi obrátilo život k lepšímu.

Touhle dobou už jsem měla být zasnoubená, nebo by k zásnubám mělo dojít nejpozději v následujících dvanácti měsících. Jenže místo

toho jsem svobodná, bez jakéhokoli potenciálního přítele na obzoru. A to se přitom fakt snažím.

A teď...

No, člověk, který mi zlomil srdce, se vrátil do města.

Sebastian Stone, baseballová hvězda klubu Montana Bears a hrdina mého rodného města White Peak. Můj bývalý nejlepší kamarád, se kterým jsem si byla dokonce bližší než s Kinsley a Saylor.

Nikdy nezapomenu na náš maturitní ples a na to, jak mi ublížil.

Jasně, nikdy jsem se nerozhoupala a neřekla mu, co k němu cítím. Jenže tenkrát mi bylo osmnáct a byla jsem moc velká stydlivka. Umírala jsem strachy při představě, že kdyby moje city neopětoval, přišla bych o něj jako o kamaráda.

Každopádně se ukázalo, že jsem mu úplně volná, protože jsem ho přistihla, jak se líbá s osobou, kterou jsem na světě nejvíc nenáviděla. Iris Benefieldová mi celou střední dělala ze života peklo na zemi, a když jsem je viděla spolu...

Tenkrát jsem ani nedokázala říct, co mi ublížilo víc.

Teď už na tom nezáleželo. Byla jsem starší a rozhodně moudřejší, ale i když jsem to celé hodila za hlavu, neznamenalo to, že bych ho chtěla vidět.

Teda, já ho už viděla. Před pár dny jsem ho zahlédla na parkovišti, jenže jsem se odvrátila dřív, než jsem si ho stihla pořádně prohlédnout.

Ne že bych nevěděla, jak vypadá. Bylo dost obtížné se mu vyhnout, vzhledem k tomu, že je obecně považovaný za nejvíce sexy baseballistu v lize a bulvár se po něm mohl utlouct.

Taky jsem věděla, že si na začátku sezóny přivodil vážné zranění ramene a pravděpodobně se na hřiště vrátí až příští rok, jestli vůbec. A proto je zpátky ve White Peak.

Doma se neukázal už celou věčnost, a když už, tak to byly jen letmé návštěvy z toho či onoho důvodu. Teď je tu kvůli zranění a sestřině svatbě, která se má konat příští víkend. Bude tu pár týdnů. Možná *měsíců*.

Položila jsem misku na stolek a se záúpěním si lehla na pohovku. Od maturitního plesu jsem se s ním pořádně neviděla, což na tom bylo to nejtrapnější. Dřív nebo později na něj určitě narazím a pak...

Co pak budu sakra dělat?

„Do hajzlu, Saylor!“ zamručela jsem a zvedla stoh knih, které tu nechal poslední zákaznice. Místo toho, aby je uklidila, odložila je Saylor vedle pokladny. Protože prostě *věděla*, že já je uklidím, a měla pravdu.

Jak jsem věděla, že to byla Saylor?

Kinsley měla tenhle víkend volno, protože si s Joshem pronajali nějakou chatu v okolí, kde ji zřejmě má v plánu naučit jezdit na snowboardu – něčemu takovému uvěřím, až to uvidím. Navíc, Kinsley by ty knihy aspoň uklidila.

S povzdechem jsem knihy roznášela po obchodě a ukládala je na správná místa. Minimálně čtyřikrát jsem se zastavila, abych srovnala regály nebo posbírala knihy, které někdo odložil na špatné místo, a než jsem se vrátila k pokladně, uplynulo dobrých deset minut a někdo tam na mě čekal.

„Moc se omlouvám,“ řekla jsem a vklouzla za pokladnu. „Ukažte, vezmu je.“

Namarkovala jsem nákup chápavé zákaznici, kterou moje zdržení nijak neurazilo, a zamávala jí na rozloučenou. Turistická sezóna definitivně

skončila, blesklo mi hlavou, když jsem pozorovala, jak si zapíná kabát až k bradě.

Listopad přinesl chladnější počasí a venku teď bylo sotva deset stupňů, ale přísahala bych, že pocitově byla zima ještě větší. Možná to bylo tím větrem, který se přihnul přes noc a který tak trochu voněl po sněhu.

Vítr, který pro mě znamenal čtení knih před krbem, popíjení kakaa a nošení chlupatých papučí. A tenhle život byla moje doména.

Zvonek nade dveřmi se rozcinkal a dovnitř vletěla Saylor se slovy: „Venku je zima jako v márnici!“ Ze studeného vzduchu, který si našel cestu dovnitř, mi naskočila husí kůže. „Zavři dveře.“

Položila tašku s jídlem s logem místní kavárny a dva kelímky v papírovém držáku na pult a zatlačila do dveří. „Jestli bude o víkendu sněžit, budu ječet.“

„Proč? Je to jenom sníh. Neublíží ti.“

„Mluv za sebe,“ zabručela. „Já jsem si na rozdíl od tebe minulou zimu vyvrtila kotník.“

„To jo, ale neměla jsi na sobě zrovna vhodný boty,“ připomněla jsem jí vysoké šetkle, ve kterých se snažila brodit sedmicentimetrovou vrstvou sněhu.

„Měla jsem rande!“ Saylor si odfrkla a vytáhla z tašky naše sendviče.

Ignorovala jsem její námitky a otevřela plastové nádoby, ve kterých se ukrývaly sendviče s grilovaným sýrem. Saylor mezitím vytáhla a otevřela kelímky s polévkou. Vzduch naplnila sytá vůně horké rajské polévky a já jsem spokojeně zamručela. Saylor došla ke dveřím a otočila cedulku na *zavřeno*, abychom se mohly naobědvat.

„Takže,“ začala po chvíli.

Vrhla jsem na ni nedůvěřivý pohled. To neznělo jako začátek věty, jejíž obsah bych chtěla slyšet. „Potkala jsem v kavárně Sebastiana.“

No vida. Měla jsem pravdu.

Vyrazila jsem ze sebe zvuk, který podle mě dostatečně vystihl, jak jsem se cítila ohledně směru, kterým se náš oběd začal ubírat. Saylor mě ale nepochopila.

Ne že by mě to překvapilo.

Saylor narážky zachytila, pobrala a pak je okázale ignorovala.

„Chvilí jsme si povídali. Informovala jsem ho o všem, co se stalo, třeba o Ivy a Kaiovi a dítěti, o tom, že spolu Josh a Kinsley chodí, že vlastníme knihkupectví...“

Málem mi zaskočila polévka. „Že vlastníme knihkupectví? Proč jsi mu to říkala?“

„Protože jsem se s ním bavila. A na rozdíl od tebe jsem milý člověk.“

Jo. Oukej.

„Sebastian mě nezajímá,“ prohlásila jsem a namočila si roh sendviče do polévky. „Je mi úplně volný.“

„Ale prosím tě, ty jseš tak plná sraček, že kdybys je pustila ven, spustila bys apokalypsu.“

Ukázala jsem jí prostředníček a zakousla se do sendviče. Nechtěla jsem o něm mluvit, ale ona byla jako pes s kostí a nehodlala se tématu vzdát.

„Já to nechápu. Vždyť se to stalo tak dávno,“ pokračovala Saylor a usrkávala z kelímku. „Říkala jsi, že jsi ho hodila za hlavu. Určitě bude trochu trapný se s ním vidět, ale podle mě je lepší to mít z krku dřív než později.“

Probdávala jsem ji pohledem. Nehodlala jsem do toho znovu spadnout. Už jsem to prožila před pár týdny, když jsem ho viděla poprvé a srdce se mi rozbušilo jako splašené.

Nikdy bych jim nepřiznala, že část mého já přemítala, jestli k Sebovi ještě pořád něco cítím. Lidi potřebují jasně definované konce, což

ovšem bylo něco, čeho jsem se v případě našeho kamarádství nikdy nedočkala.

Nebo v případě svých citů k němu.

Realisticky vzato jsem věděla, že Say má pravdu. To, že ho uvidím, nebude taková tragédie, jak si maluju v hlavě. Nejspíš to bude úplně v pohodě, i když trochu rozpačité, ale nic, co bych nedokázala přetrpět.

Na takové věci mám randění.

Jenže o to nešlo. Emoce umí být extrémně nevyzpytatelné a já ho prostě *nechtěla* vidět. Měla jsem však svíravý pocit, že se mu nedokážu vyhýbat dlouho, vzhledem k tomu, že teď už ví, kde mě najde.

„A vůbec, dočetla jsi tu knihu?“

Slyšeli jste to hvízdání? To byla moje hlava, která nestíhala vstřebat změnu tématu.

Zamrkala jsem a vytěsnila z hlavy všechny myšlenky na Sebastiana Stonea. „Ne. Včera večer mě Layla tak vytočila, že jsem ji musela odložit.“

Saylor si zastrčila růžové vlasy za ucho. „Hodila jsi s ní, že jo?“

„Možná jsem ji neopatrně upustila,“ zamumlala jsem a sundala si brýle, abych si mohla vyčistit skla. Kvůli vroucí polévce byly celé zamlžené. „Hele, já ty její myšlenkové pochody prostě nechápu. Vyspala se se Simonem bez kondomu, ale myslí si, že si chce vybrat Jamesona. Na tuhle citovou horskou dráhu teď prostě nemám.“

Saylor si dlouze povzddechla a naklonila se přes pult. „Chceš trochu ulevit?“

„Ne, ne!“ Máchl jsem rukama a lžící v pravačce jsem chrstla trochu rajské polévky na kasu. *Ups*. „Já ji dočtu, jen potřebuju pauzu. Něco na zlepšení chuti.“

„A jéje,“ utrousila suše. „Zajímalo by mě, kde takovou knížku najdeš, Holley.“ S vytřeštěnýma očima se významně rozhlédla po knihkupectví kolem nás.

Vážně. Nechápu, jak je možné, že jsem ji ještě nezabila. A díky té hromadě detektivek, které jsem přečetla, by mi to navíc nejspíš prošlo.

A i kdyby ne, někdy si říkám, že by to stálo za to.

„Nemusíš se chovat jako mrcha, přestože je to tvoje přirozenost,“ odpověděla jsem stejně suše. „Sama ses ptala.“

„Nabídla jsem ti, že ti ulevím od starostí.“ Pokrčila rameny a znovu se napila kávy. „Mně je úplně fuk, že budeš napnutá jak špagát.“

Ach jo. „Dobře, řekni mi to. Ale ne koho si vybere! Jen jestli je v tom.“

„Není.“

„Jestli kecáš, tak tě umlátím slovníkem.“

„Nelžu.“ Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Přísahám. Možná si tě budu dobírat kvůli Sebastianovi, ale tvoje knihy jsou pro mě posvátné.“ Zvedla do vzduchu dlaň. „Na mou duši, na psí uši.“

Našpulila jsem rty, pak jsem se uvolnila. „Dobře. Ale myslím to vážně. Jestli mi kecáš, zabiju tě a nakrmím tebou prasata.“

„Kde chceš v listopadu ve White Peaků sehnat prasata?“

„Kdo říká, že to udělám hned?“

Saylor zavrtěla hlavou. „Ty jseš *tak* divná.“

„Já vím. Proto jsme už víc než dvacet let kamarádky. Divnost přitahuje divnost.“

„To si vyprošuju. Já nejsem divná, já mám vytříbený vkus.“

Tak o tom jsem se hádat nehodlala.

Kapitola druhá

Holley

PRAVIDLO ČÍSLO DVA: V KNIHÁCH JE VŠECHNO JEDNODUŠŠÍ.

Zakousla jsem se do svého snídaňového burritu a prolisovala jarní brožuru jednoho nakladatelství, od kterého pravidelně kupujeme knihy. Odložila jsem ji, vzala do ruky tužku a zakroužkovala na stránce knihy, které jsem si chtěla objednat.

Připadala jsem si jako dítě, které si kroužkuje dárky k narozeninám.

Pravdou je, že vlastnit knihkupectví je něco podobného. Každý týden, když přijdou nové knihy, mám druhé Vánoce.

To se *nikdy* neomrzí.

Spolkla jsem poslední sousto snídaně, zmačkala alobal do kuličky a hodila ho směrem ke koši. No, snídaně se trochu opozdila – spíš bych to nazvala brunchem, který navíc ani nebyl úplně nejdřavější.

Nevadí.

Ve snídaňovém burritu jsou aspoň bílkoviny, na rozdíl od koblih.

A na koblihy jsem přitom dnes měla *takovou* chuť.

Jenže člověk potřebuje ovládat svoje choutky, že?

Zavřela jsem brožuru, vzala kávu, zvedla telefon a podívala se na displej. Neměla jsem žádné nepřečtené zprávy ani zmeškané hovory, tak jsem najela na Instagram a prolétla feed. Byla tam tuna fotek knih, které

jsem naprosto zbožňovala – ve čtenářském světě známém jako bookstagram –, ale nebyla jsem si jistá, jestli bych něco takového dokázala sama.

Když se to vezme kolem a kolem, instagramový účet knihkupectví U Knihomolky vypadal žalostně. Jediné dobré fotky, které jsme měly, byla Saylor oblečená do našeho merche a sem tam nějaká momentka Kinsley, jak pije z jednoho z našich hrnků.

Ale co se týče skutečných knih... bída.

Hmm.

Olajkovala jsem poslední fotku, zamkla telefon a zaplašila všechny myšlenky. Dveře do skladu se otevřely a dovnitř vstoupila Saylor. Kolem krku si omotávala šálu.

„Jdu se podívat na naše staroušky,“ prohlásila. Narážela na domov důchodců, kde naši prarodiče den co den přiváděli zaměstnance k šílenství. „Nepotřebuješ něco? Nebo mám tvoji babičce předat nějaký urážlivý vzkaz?“

„No, poprosila bych tě, abys jí vyřídila, že se má chovat slušně, ale všichni víme, že v tomto případě vždycky zůstane jen u zbožného přání.“ Moje babička by se neuměla chovat, ani kdyby jí knížka o etiketě zlomila kyčel. „Můžeš se cestou zastavit na poště a poslat tyhle objednávky?“

Saylor pohledem následovala můj ukazováček. „Nemusím tam čekat a ručně je posílat, že ne? Nemám chuť riskovat, že dovnitř vpadne Margaret Miyazakiová a zase mě bude chtít provdat za svého vnuka.“

Při vzpomínce na událost z minulého týdne jsem se uchechtla. Zastavily jsme se na poště, abychom poslaly pár triček s logem našeho knihkupectví, protože se nám rozbila tiskárna a my si nemohly vytisknout předvyplněné štítky. Margaret Miyazakiová, jež vedle pošty provozuje obchod s výtvarnými potřebami, vyšla ven a trvala na tom, aby

k ní Saylor přišla na večeri a seznámila se s jejím vnukem, který se nedávno přistěhoval.

Nedá se říct, že by Saylor její nabídka nadchla. Poté, co ji poslední chlap, se kterým chodila, podváděl s jinou holkou, si obarvila vlasy na růžovo a zapřísáhla se, že už nikdy s nikým chodit nebude.

Myslela jsem si, že prožívá nějakou osobnostní krizi, a ona na to, že mám přestat pít.

Možná by její slova padla na úrodnou půdu, kdyby ovšem v tu chvíli neměla v ruce sklenku vína.

Taky jsem potřebovala alkohol, abych vystála svoje kamarády.

A babičku.

A ségru.

Vlastně všechny.

Asi nemusím říkat, že nejsem dvakrát tolerantní člověk.

„Země volá Holley.“ Saylor luskla prsty. „Vrať se na základnu!“

Zamrkala jsem a podívala se na ni. „Promiň. Co jsi říkala?“

„Musím je posílat ručně?“ zopakovala.

Jasně. Margaret. „Ne, už mají štítky, stačí je jen odvézt. Margaret by ses měla vyhnout.“

„Díky bohu.“ Zapnula si kabát a popadla velkou tašku s balíky. „Jestli mě bude otravovat, tak mi dlužíš večeri.“

„Jo, jasně.“ Zastrčila jsem mobil do kapsy u svetru a doprovodila ji před obchod.

„Myslím to vážně!“ vykřikla, když klopýtala ven ze dveří a snažila se nenarazit do zárubní, obtěžkaná obří taškou s objednávkami.

Neúspěšně.

Protočila jsem oči v sloup a posbírala popadané knihy. Naštěstí to byly samé novinky, takže jsem je přenesla ke stolku u dveří a zastavila se.

Taková spoušť.

Sakra.

No, aspoň mám co dělat.

Brala jsem jednu knihu po druhé a skládala je na nejbližší židli. Za pár minut zel stůl prázdnotou a já mohla začít přerovnávat knihy tak, aby výstavka víc lahodila oku.

Když jsem byla zhruba v polovině, zazvonil zvonek nade dveřmi. „Hned tam budu,“ houkla jsem přes rameno a položila knihu na stojan na vrchol stohu. „Momentík.“

„Nemusíš spěchat.“

A do hajzlu.

Ten hlas jsem znala. Byl hlubší, než jsem si pamatovala, ale stejně bych ho poznala kdykoli a kdekoli.

Sebastian Stone.

Srdce se mi zastavilo.

Exitus. Okamžitý.

To je konec.

Jsem mrtvá.

Upřímnou soustrast.

Polkla jsem, pak se pomalu podívala přes rameno. V obchodě stál muž, kterého jsem kdysi považovala za nejlepšího kamaráda.

Byl vysoký, měřil minimálně metr devadesát, svaly měl dokonale vyrýsované v poměru ke svojí výšce. Kudrnaté černé vlasy, ležérně odhrnuté z obličeje, vypadly, jako by si je předtím, než sem přišel, desetkrát frustrovaně prohrábl prsty. Čelist mu pokrývalo hrubé strniště, které bylo trochu moc přerostlé na to, aby se dalo považovat za pěstěné.

Nejvíc mě ale uchvátily jeho oči.

Odjakživa měl ty nejmodřejší, nejúžasnější oči. Nic se na nich nezměnilo. Teď se do mě zapichovaly a poskakovaly v nich pobavené jiskřičky, které se přelávaly až do rtů zkroucených do úsměvu.

„Co je? To jsem se tak změnil?“ Dal ruce v bok a z jeho hodinek se odrazil záblesk mdlého zimního slunce, které pronikalo oknem. „Určitě jsi mě v posledních letech párkrát viděla.“

Od kohokoli jiného by to vyznělo arogantně a nafoukaně, naprosto egoisticky. Ale od něj... Znělo to jako vtip. Což taky byl.

Stáhla jsem rty do tenké čárky. „Sebastiane. Dlouho jsme se neviděli.“

„Sebastiane. Au.“ Okázale sebou škubl. „Teď už je mi jasný, že mám průšvih.“

S povzdechem jsem se otočila, zvedla nejnovější román Nicholase Sparkse a položila ho zpátky na stůl. „Jak se máš?“

„Jak se máš? To je všechno? Neviděli jsme se osm let a...“

„A to je všechno,“ přerušila jsem ho bohorovně a vybalancovala knihu na stohu. „Neviděli jsme se osm let.“ Otočila jsem se přes rameno. „Promiň, ale to jsi čekal, že ti vběhnu do náruče a začnu vzlykat, jak jsi mi chybět?“

„Vidím, že máš pořád prořízlou pusou.“

„Vidím, že pořád nedokážeš dohlédnout dál než na špičku svýho nosu.“

Zasmál se, udělal pár kroků a rozhlédl se po obchodu. „Mělo mě napadnout, že ti to tu jednou bude patřit.“

„Nepatří to tu jen mně,“ opravila jsem ho. „Ještě Saylor a Kinsley.“

„Samozřejmě. Vy tři jste jako siamská trojčata.“

Vydala jsem zvuk, který mohl být buď přitakání, nebo odmítnutí odpovědět. Nebo obojí. Nejspíš obojí.

„Líbí se mi, co jste s tím provedli,“ pokračoval a prošel přední částí obchodu až ke mně. Pak zvedl jednu z knih, jež jsem právě odložila,

nový historický román od autora zvučného jména, kterého jsem nikdy nečetla. „To není nic pro mě.“ Položil ji zpátky. Samozřejmě nakřivo.

Potlačila jsem další povzdechnutí a vydala se zpátky k pokladně. „Co tu děláš, Sebastiane?“

Jeho sebejistá maska spadla. Podíval se na mě, rty měl teď mírně zkřivené dolů místo nahoru. „Chtěl jsem tě vidět, Holl.“

„Holley.“

„Cože?“

„To je moje jméno.“ Vyhledala jsem jeho pohled. „Používej ho.“

„Wow.“ Zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že jsme se nerozloučili úplně v dobrém, ale...“

„Ale co?“ Povytáhla jsem obočí. „Myslel sis, že po osmi letech, kdy jsme si neřekli ani ahoj, sem prostě jen tak vejdeš a oba budeme dělat, že jsem tě neviděla, jak olizuješ mandle mojí úhlavní nepřítelkyně?“

Chvíli se na mě díval. „Jo, asi jo.“

„No, v tom případě mě tak dobře neznáš.“ Posbírala jsem papíry, které vypadaly z knihy objednávek, sklepla jsem je do jednoho úhledného štosu a upravila si brýle.

„Myslel jsem, že jsi z toho vyrostla.“

Probodla jsem ho pohledem. „V tom případě mě tak dobře neznáš,“ zopakovala jsem skrz zaťaté zuby. „Můžeš jít.“

Prohrábl si vlasy. „No tak, Holl-ey,“ dodal. „Budu ve městě dlouho. Tenkrát nám bylo osmnáct, teď už to snad můžeme hodit za hlavu, ne?“

„Od té noci jsem s Iris nepromluvila ani slovo, a to tady bydlí celou dobu. Myslím, že s *tebou* pár měsíců nemluvit zvládnou, než zase odjedeš hrát si na velkou superstar.“ Vrhla jsem po něm příkrý pohled, který, jak jsem doufala, dostatečně výstižně vyjadřoval mé opovržení.

Dostatečně výstižně na to, aby odešel.

No co, naděje umírá poslední.

Ale jestli byl pořád ten stejný Sebastian, jakého jsem znala – a já se obávala, že ano –, tak se moje přání nesplní.

Sebastian si povzdechl, přistoupil k pultu a chytil okraj mahagonové desky.

Jo.

Měla jsem pravdu.

Někdy jsem tu svoji neomylnost nesnášela.

„Holley, poslouvej mě. To bylo před lety. Mrzí mě, že jsem ti ublížil, ale...“

„Zaprvé, když se chceš omluvit za to, že jsi někomu ublížil, tak nepokračuj slovem ‚ale‘.“ Založila jsem si ruce na hrudi. „Zadruhé, po tvój větě nemůže následovat žádné ‚ale‘, protože jakmile to řekneš, bude nad slunce jasné, že uděláš jednu ze dvou věcí. Buď řekneš, že jsi to tak nechtěl, čímž svoji omluvu úplně popřeš, nebo mi začneš vysvětlovat, proč je to moje vina, čímž se zbavíš veškeré odpovědnosti jen proto, abys ulevil svému svědomí, protože v hloubi duše víš, že jsi udělal pěknou sviňárnu.“

Žádná reakce.

„Takže ne, nemrzí tě, že jsi mi ublížil. Zkus to znovu.“

„Mrzí mě, že jsem ti ublížil.“ Nešlo přehlédnout, jak mu pohasly oči. „Byla jsi moje nejlepší kamarádka, Holley. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

Vydala jsem další zvuk podobný zavrčení. „No, ale stalo se. A už je to za námi. Hodili jsme to za hlavu a dospěli.“

„Očividně ne, jinak bychom se o tom nebavili.“ Nepatrně se předklonil. „Co mám podle tebe dělat? Pronajmout si billboard s obřím nápisem, jak moc mě to mrzí?“

„Nebuď směšný.“

„Na Times Square?“

„Moment – to bys dokázal?“ Obočí mi vystřelilo vzhůru, pak jsem ale zavrtěla hlavou a tu myšlenku zavrhla. „Nech toho,“ řekla jsem a vrátila se k původnímu toku myšlenek. „V pohodě. Věci se stávají a lidi se mění. My jsme se změnili, Sebastiane, a to je všechno. Jen proto, že jsme se kdysi kamarádili, se nemusíme kamarádit i teď.“

„A co když se chci kamarádit?“

„Já ne.“ Položila jsem knihu objednávek na pokladnu a vstala ze stoličky s úmyslem otevřít dveře a vyprovodit ho. Sebastian měl ale jiný nápad.

Zablokoval mi cestu, abych kolem něj nemohla projít. Podíval se na mě těma svýma nebezpečně modrýma očima a skoro našpulil rty. „Vynahradím ti to.“

„Vždyť jsem řekla ne,“ prohlásila jsem neoblomně a obešla ho.

Sebastian mi jemně ovinul ruku kolem paže, což stačilo, abych se zastavila. „Holley –“

Z doteku jeho kůže se mi naježily chlupy na zátylku. Což jsem nechtěla, protože mi to akorát připomnělo, že mě Sebastian navzdory mým hrdinským řečičkám *ukrutně* přitahuje.

A já jsem *nechtěla*, aby mě přitahoval.

Otočila jsem hlavu a zpríma se na něj podívala. Zachvělo se mi chřípí. „Jestli ze mě tu svoji pazouru okamžitě nesundáš, škusnu s ní tak, že si znovu natrhneš rotátorovou manžetu.“

Pobaveně zacukal koutkem, za což jsem měla chuť mu jednu vrazit. „No vida. Tak přece jen o mně víš první poslední.“

I tak mě ale pro jistotu pustil.

„Mluvil jsi někdy s někým z města?“ prskla jsem. „Neměla jsem na výběr, ale věř mi, že jsem si tě ani jednou negoogčila.“

Úšklebek přerostl v úsměv od ucha k uchu a prozářil celý jeho odporně pohledný obličej.

„Proč se na mě culíš?“

Obešel mě a pozpátku zamířil ke dveřím, kde se s dlaní kolem kliky zastavil. „Jen si říkám, že je super tě zase vidět.“ V očích mu pobaveně jiskřilo. „Uvidíme se, Holley.“

„To teda neuvidíme!“ Vykřikla jsem těsně předtím, než vyšel z obchodu a zanechal za sebou jen závan studeného vzduchu.

Ještě jsem přes dveře slyšela jeho smích. „Ale uvidíme!“

Otevřela jsem pusku, abych mu řekla, že já rozhodně *ne*, děkuji pěkně, ale zarazila jsem se. O tohle se přesně snažil – aby mě dostal do pasti a já se s ním hádala tak dlouho, až nevyhnutelně vyměknu a přijmu jeho omluvu.

To má ovšem chlapec smůlu, protože to se nikdy nestane.

Omluvu Sebastiana Stonea přijmu, leda až naprší a uschne.

Promnula jsem si zátylek, abych se zbavila posledních zbytků husí kůže, které odmítaly slehnout. Pak jsem se otočila k pokladně a posadila se na stoličku.

To, jak jsem na něj zareagovala, bylo snad to nejhorší, co se mi poslední dobou stalo. Teda, jasně, je sexy a já věděla, že nebudu úplně imunní, ale to, jak se mi z jeho hlasu zastavilo srdce a jak mi při tom doteku naskočila husí kůže...

Do hajzlu.

Do *téhle* pasti nepadnu. Nejsem včerejší.

Budu se mu prostě vyhýbat. Vlastně udělám všechno, co bude v mých silách, abych na něj nenarazila.

Kdyby byl můj život milostný román, přesně v tuhle chvíli bych se zastavila a začala na čtenáře promlouvat z pozice autorky. Jenže tohle je

život, a ne román, takže jsem prostě mluvila s nějakým imaginárním čtenářem ve svojí hlavě a předstírala, že jsem utrápená romantická hrdinka, která roztrpčeně pohazuje vlasy ze strany na stranu a pohupuje viktoriánskými sukněmi.

Zapamatuj si má slova, milý čtenáři.

Ze Sebastianova návratu domů nevzejde nic dobrého.

Vůbec nic.

Kapitola třetí

Sebastian

PRAVIDLO ČÍSLO TŘI: ČÍM VÍC JEČÍ, TÍM VÍC PŘEDSTÍRÁ.

„Dědo, tohle místo je úplně v pohodě.“ Jídlo, které jsem dědovi přinesl k obědu, jsem položil na stůl. „Máš nejlepší pokoj v celém důchodáku.“

Děda mi pohrozil prstem zkřiveným artritidou. „Já nechci pokoj v tomhle domově, Sebastiane. Chci pokoj ve vlastním domově.“

„To jo, ale po tom pádu už se o sebe nedokážeš postarat a já už taky nejsem dost fit, abych se o tebe postaral sám.“

„Vyříd' svý matce, že je to nejhorší dítě, co jsem kdy měl!“

Matka byla jediné dítě, které měl, takže jsem usoudil, že se jí takhle poznámka tolik nedotkne.

„Vyříd' jí to sám,“ opáčil jsem a otevřel plastovou nádobu se sendvičem uvnitř. „Když jí to řeknu já, jen se na mě utrhne, abych si dával pozor na pusu, a pak budeme mít průšvih oba.“

„Proč mám průšvih já?“

„To nevím. Určitě si něco vymyslí. U mámy máme průšvih vždycky.“

Děda nespokojeně zamručel. „Je mi pětasmdesát. Na průšvihy jsem moc starý.“

„Jo, a mně je sedmadvacet a jsem nejlépe placený nadhazovač v lize, a stejně se mnou má problém.“ Na termostatu jsem upravil pokojovou teplotu.

Děda znovu zamručel. „To, že to tu platíš, ještě neznamená, že mi můžeš hrabat do topení!“

„Dědo, na tom stolku bych si mohl usmažit volský oko,“ prohodil jsem suše. „Ledaže bys chtěl, abych odešel.“

„Ne. Nikoho tu neznám.“

„Už ses vůbec obtěžoval vystrčit nos z pokoje?“ Zakousl jsem se do sendviče. Kousek ledového salátu spadl do krabičky.

„Tříkrát denně musím vylézt a dojít si pro jídlo. Jindy zase na cvičení. Cvičení! Nepotřebuju cvičit. Teď už mě to před smrtkou nezachrání, hochu.“

Zíral jsem na něj. „Víš, co ti říkal doktor. Potřebuješ aspoň jednu krátkou procházku denně, možná radši dvě, aby se ti nezablokovala kyčel, než ti ji vymění.“

„Já ji nechci vyměnit.“

„Ale chceš.“

„Nechci. Mám tuhle kyčel rád. Je moje.“

Boha jeho. Jestli jsem na něco pokaždé, když jsem odjel, úspěšně zapomínal, tak na to, jak je děda nerudný.

„No, tuhle sis rozbil, takže si ji nemůžeš nechat,“ vypálil jsem. „Potřebuješ kyčel, která funguje a při každém kroku nekrupe jako suchá větev.“

Děda si odfrkl. „A ty si pořizuješ nový rameno?“

„Urval jsem si rotátorovou manžetu, kost zůstala v celku.“ Dál jsem udržoval nenucený tón. „A zlepšuje se to. Děkuji za optání.“

„Já se neptal. Nezajímá mě to.“

„Ale zajímá.“

„Přestaň předstírat, že jsem milý člověk,“ zabručel děda. „Snažím se tu vybudovat si dobrou pověst.“

Povytlhl jsem obočí. „Pověst nerudného dědka?“

„Takhle se mnou nemluv.“

„Ty máš dneska dobrou náladu, vid? Potřebuješ si zdřímnout?“

„Nemluv se mnou jako s dítětem.“

„Tak se tak přestaň chovat.“

Ušklíbl se a vyplázl na mě jazyk.

Upřímně řečeno, ten člověk se choval jako hulvát, kam mi paměť sahá. Pochyboval jsem, že by se to v dohledné době mělo změnit.

Chraň bůh, abyste ho nabádali, že se má chovat slušně.

„Co ti říkal doktor?“ zeptal se mě. Narážel přitom na moji ranní prohlídku.

„Neví, jestli se do příští sezóny stihnu vrátit,“ řekl jsem. Od chvíle, kdy jsem si vyslechl svůj ortel, jsem měl stažený žaludek. Letošní sezónu jsem začínal na vrcholu, na který jsme se vyšplhali vloni, kdy jsme konečně poprvé po třiceti letech vyhráli Světovou sérii baseballu.

Letos jsem měl nakročeno být ještě lepší a urvat nám další vítězství. Jenže...

V půlce zápasu proti New Yorku mi odešlo rameno.

Medvědi z Montany se nedostali do finále.

Nejlepší nadhazovač v lize skončil na operačním stole rychleji, než byste stačili vyslovit mé jméno, a teď...

Neměl jsem žádnou jistotu, že ještě někdy budu hrát. A i kdyby, už nikdy nebudu tím hráčem, kterým jsem byl ještě před dvěma měsíci.

To byla momentálně jediná jistota.

Že už nikdy nebudu jako dřív.

Dědeček zamručel. „To mě mrzí, pardále. Přemýšlel jsi, že bys šel učit?“

„Ne. Chci se vrátit zpátky.“ Zavřel jsem krabičku od sendviče a vrátil ji do tašky. „Jestli to nepůjde... No, budu o tom přemýšlet, až to bude opravdu aktuální.“